

[Thorkil Kristensen.]

vi har regnet til de jævne Indkomstmodtagere, faar i Dag en ikke uvæsentlig større Del af Samfundsindtægten, end de gjorde før Krigen. Lad mig tilføje, at denne Udvikling socialt er ønskelig. Det er i den Retning, vi alle maa ønske det skal gaa paa længere Sigt. Jeg haaber, jeg maa blive taget paa Ordet, naar jeg siger, at jeg og mit Parti nærer et alvorligt Ønske herom.

Men naar det i en Periode, hvor Samfundet er blevet fattigere, er gaaet i denne Retning, endda i ikke ringe Grad, saa er det ikke forsvarligt, at man ikke vil lægge Beskatningen i Bredden under disse Forhold. Det maa nemlig erkendes, at naar Opsparingen har været for lille i disse Aar efter Krigen, hænger det utvivlsomt meget sammen med den Indkomstudjævning, der her har fundet Sted. Det er en Kendsgerning, som vi jo alle har erfaret fra vor Bekendtskabskreds, at det er de store Indkomster, der rent faktisk præsterer den største Opsparing, ogsaa procentvis. Det maa det ganske naturligt være, fordi de har lettest ved det. En Undersøgelse, der for nogle Aar siden blev foretaget af Aarhus Universitets økonomiske Institut, delte Indkomstmodtagerne i 3 Klasser, de mindste, de mellemste og de største, og foretog for et Tiaar før Krigen en Undersøgelse af, hvor stor en Procentdel af Indkomsterne de paagældende Indkomstklasser opsparede. Disse tre Tal er meget interessante, og jeg skal derfor tillade mig at citere dem. I den laveste Indkomstklasse var Opsparingsprocenten 5,1, i den mellemste var den 13,6 og i den højeste 21. Det er derfor klart, at naar der finder en Indkomstforskydning Sted fra de højere Indkomstklasser til de lavere, maa dette bidrage til at nedsætte den gennemsnitlige Opsparingsprocent i Samfundet, og vi har utvivlsomt her en af Forklaringerne paa den manglende Opsparing her i Landet. Dette er altsaa Omkostningen ved den socialt set meget ønskelige Udvikling, der har fundet Sted. Derfor er det saa meget mere nødvendigt, at Staten i sin Finanspolitik understreger Opsparingslinien ved at lægge Skatterne i højere Grad paa Forbruget og ikke paa Indkomsterne.

Jeg vender mig saa til de Forslag, jeg er Ordfører for. Spørgsmaalet om Beskatning af kooperative Virksomheder har jo i en lang Aarrække været Genstand for Debat her i Landet, og med Rette. Det maa nemlig erkendes, at den hidtidige Beskatningsform, ogsaa den fra 1940, ikke er tidssvarende, efter at de kooperative Virksomheder har faaet det Omfang og den Struktur,

som Tilfældet er. Det er derfor naturligt, at der maa ske en Nyorientering paa dette Punkt, og man maa tage Spørgsmaalet op. Lige saa sikkert er det, at Spørgsmaalet er vanskeligt, fordi man ikke har nogen umiddelbar Parallel til de kooperative Virksomheder i de to Hovedtyper af økonomiske Foreteelser, som hidtil har været Hovedbestandener for vor Beskatning, nemlig Personer og Aktieselskaber. Det har jo været saadan, at Hovedtyperne i vor Indkomstbeskatning har været den enkelte Person og Aktieselskabet, men de kooperative Virksomheders økonomiske Struktur, navnlig deres finansielle Struktur, afviger jo paa flere Maader væsentligt baade fra den enkelte Mands Virksomhed og fra Aktieselskabets. Derfor kræver det i Virkeligheden en Undersøgelse, en indgaaende, paa visse Maader vanskelig Undersøgelse, før man kan finde frem til den Form, som er retfærdig. Det var Grunden til, at den foregaaende Regering nedsatte en Kommission af sagkyndige til at undersøge dette Spørgsmaal. Jeg gjorde, hvad jeg kunde for at fremme dens Arbejde, saaledes som jeg gjorde Rede for det her i det høje Ting for ca. 1 Aar siden, da Det konservative Folkeparti sidste Gang fremsatte et Lovforslag om dette Emne. Jeg forstaaer paa den højtærede Ministers Udtalelser, at der nu snart kan ventes noget fra denne Kommission. Jeg vil gerne sige med det samme, at jeg gaar ud fra, at det Materiale, som foreligger fra Kommissionen, bliver stillet til Raadighed for det kommende Udvalg vedrørende de her behandlede Lovforslag; jeg beder for en Sikkerheds Skyld den højtærede Minister bekræfte, at dette vil ske, for at Udvalgets Arbejde kan foregaa paa det sagligt mest forsvarlige Grundlag. Jeg kunde endda tænke mig, at det kan blive nødvendigt for Udvalget at lade foretage visse supplerende Undersøgelser, men det kan jeg naturligvis ikke vide, før jeg har set det Materiale, som fremkommer fra den nedsatte Kommission.

Hvad specielt angaar de forelagte Forslag fra Det konservative Folkeparti, er det jo desværre iøjnefaldende, at de ikke er baserede paa en saadan indgaaende Undersøgelse. Derfor har de den summariske Karakter, som det ærede Medlem Hr. Laurits Pedersen omtalte.

Man sidestiller uden videre de paagældende Virksomheder med Aktieselskaber og har slet ikke forsøgt at dykke ned i de store og vanskelige Problemer, der her er at finde. Vi mener, at dette er uheldigt, og hellere end at forsøge ustandseligt at komme først ved